

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένεννηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρίς ής πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τ ά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ο χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρὸς δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξωθέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Εικοστή μηνός Γενάρη,
όπου κι' ή Βουλή ζευκάρει.

Πεντακόσα, τριάντα κι' έφτά,
Καρναβάλια πηδούν χορειτά.

**Φαδουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος όκέτος.**

Φ. Άν έχης φράκο φόρα του κι' έλα μ' έμέ 'στους μπάλους,
όπου γιατρεύουν, Περικλή, τών ποδαριών τούς κάλους.
'Ας παύς' ή μαύρη του μολαού και της ψυχής άνία
κι' έλα νά 'δής μπάλ κοστουμέ με τόσο μεγαλειό...
έφέτος τόση μ' έπιασε γιά τούς χορούς μανία,
όπου νά κάνω σκέπτομαι χοροδιδασκαλειό.
Δισθάνομαι 'στά πόδια μου χορού παροξυσμό...
μή μ' έρωτῶς γιά τήν Βουλή και τόν συμβιβασμό,
μή μ' έρωτῶς άν θ' άκουσθῇ κατὰ τὸ καλοκαίρι
βοή και βόγγος σάλων,
μή μ' έρωτῶς γιά τίποτα, πού δέν ένδιαφέρει
τήν κίνησιν τών μπάλων.
Κι' άν μ' έρωτήσης, γιά χορούς μονάχα θά φρυάξω
και τ ά μεγάλα σου ταύτιά με τούτους θά σπαράξω.

Τί χοροί, τί πανηγύρια,
τί βεγκέραις δλοένα...
'στά 'ψηλά τ ά παραθύρια
μάγια μούχεις καμωμένα.

Μέσα 'στό Φρενοκομείο,
πού τὸ λένε Ρωμηοσύνη,

κάθε τόσο μπάλους δίνει
ένα κι' άλλο μας Ταμείο.

Και συχνά πηδούν εκεί
καθβαλιέροι ποντικοί,
και κουρδίζουν μπάλ ντ' άνφάν
τά μικρά τ ά ποντικάκια,
κι' όλοι τρέχουν γιά νά φῶν
κι' όλα γίνονται πλακάκια.

Τί χορευτική μανία
και σε τόσα Τελωνεία,
σε μικρά και σε μεγάλα,
και 'στου Πειραιώς και 'στ' άλλα.

Και χορεύουν μιὰ χαρά,
Περικλέτο φουκαρά,
Φαρισσαίοι και Τελώναι,
κι' ό,τι 'βρούν εμπρὸς τὸ τρῶνε.

Και χορεύει κουτουρού
όλ' ή κλέφτρα Ρωμηοσύνη,
δίχως δάσκαλος χορού
τόν χορό νά διευθύνει.

Γύρνα 'στό χορό νά ρέψης,
μπαλαρίνα κλασική,
καί μὴ στέκεσαι μενούτο,
ἔως δτου νά χορέψης
μὲ καζάκ' Αὐστριακὴ
καί βαρὺ χαχλόου κνούτο.

Περικλέτο προσφιλῇ,
σκέψου μὲ τὸν Φασουλῇ
πῶς μᾶς ἦλθε καρναβάλι
καί μὴ στέκης σάν βουβάλι.

Γιὰ νὰ νοιώσης τὴν Ἑλλάδα
βάλε κόκκινη βελλαδά,
βάλε κι' ἓνα πανταλόνι
τῆς καινούριας μόδας φίνο,
ποῦ νά φθάνῃ ὡς 'στό γόνυ,
κατακόκκινο κι' ἐκείνο.

Ὅλα σου νῆναι κόκκινα καί τῆς 'ντροπῆς τὸ χρώμα
ν' ἀπλώνεται, βρέ Περικλῆ, καθ' ὅλον σου τὸ σῶμα,
καί μόνον ἐκ τῆς μούρης σου παντοτεινὰ νά λείπη
ὡς ἀπαιτοῦν οἱ τύποι,
κι' ὅταν οἱ φαῦλοι δανεισταί, τὰ λαίμαργα φαντάσματα,

γυρεύουν πλεονάσματα,
σύ δείχνωντας τῆς γάμπαις σου νά λές «βρέ μασκαράδες,
μὲ τέτοια ξύλινα μεριά προσμένετε παράδες;»
Κι' ἔλαβα πρόσκλησιν ποῦ λές κομπῆς κοινοταρίας
ἀπὸ τὸν Κόζεκ τὸν τρανὸ, τὸν Πρέσβυ τῆς Αὐστρίας,
κι' ἄρχισε μὲς 'στό σπῆτι μου συζήτησις μεγάλη
μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῇ τί φόρεμα θά βάλῃ,
κι' ἐκείνη μὲν ἐγύρευε σάν κουτσουμποῦ κοκέτα
νά γίνῃ μιὰ Βασίλισσα τῆς παλαιᾶς Γαλλίας,
ὡσάν νά λήμε δηλαδή Μαρί' Ἀντωνέτα
μ' ἓνα κουστοῦμι σπάνιον ἀδράς πολυτελείας,
κι' ἐγὼ νά γίνω Λουί κενζ' ἢ καὶ Λουί κατόρζ,
ἢ τῆς Ἀγγλίας Βασιλεὺς, Ριχάρδος, Ζάκ καί Ζόρζ.
Ἄφου λοιπὸν μᾶς ἔπιασε σκοτοῦρα κι' ἀγρυπνία
τί μασκαράτα 'στό χορὸ νά κάνουμε σπανία,
εἶπα πρὸς τὴν κυρίαν μου ἀκυρία λιμαδόρα,
ἀντὶ τῶν Γάλλων νά γενῆς Μαρί' Ἀντωνέτα,
ν' ἀφήσης ἄλλα τὰ κοστοῦμ καί νά γενῆς ἡ ψ ὡ ρ α,
καί μὴ σοῦ φαίνεται φτηνὴ τοιαύτη ντουαλέτα.

Ἐμπρὸς σ' αὐτὴν θά φαίνονται τᾶλλα κοστοῦμινα κρύα,
τέτοιο κοστοῦμ δὲν τὸ φορεῖ κι' ἡ πιὸ τρανὴ σαλιάρη,
ἀφου κι' ἡ φίλη μας Ἑλλάς, τρέ κόμ' ἰλ φὸ κυρία,
τόσους παράδες ἔώδεψε γιὰ νά γενῇ ψωριάρη.
Κι' ἐγὼ θά γίνω μασκαράς, ποῦ θά σοῦ παραρέσω,
'στὰ ὁρὸ μου χέριθ θά κρατῶ μουφλοῦζικα κιουτάπια,
καί φράκο κατακόκκινο τῆς μόδας θά φορέσω
κι' ἓνα βρακί πολὺ κοντὸ κι' ὀλόμαυρα τσουράπια,
καί μ' ἓνα θά περιβληθῶ μακρὺν ζουρλομανδύαν
σάν Βενετὸς ἱππότης,
καί θά 'μιλῶ 'στους Πρίγκηπας κι' εἰς ἄλλους κατ' ἰδίαν
ἱππότες ἐν τοῖς πρώτοις.

Κι' ἐνθ' θά περιπλέκωνται μαριόλαις καί μαριόλοι
θὰ μακαρίζω δυνατὰ τὸν κύρη καί τὴν μάννα των,
θὰ δείχνω δὲ τῆς γάμπαις μου γιὰ νά κυττάζουν ὅλοι
πῶς καταντᾷ τοῦ καθενὸς τὸ σῶμα μετὰ θάνατον,
καί νά καταλαβαίνουνε σάν στρέφουν πρὸς τὸ μέρος σου
πῶς εἶμαι καθβαλιέρος σου.

Ἐξω γάμπαις ξυλέναις καί κάλλη,
μασκαράδων μπουκέτο προβάλλει.
Συνφῶδες τῆς τρανῆς γυναικὸς μου
θὰ γενῶ μασκαράς τοῦ καιροῦ...
ἐβαρύνθην τὰς θλίψεις τοῦ κόσμου
καί τὴν ζάλην ποθῶ τοῦ χοροῦ.

Γιὰ νά τρέχω μὲ κέφι μεγάλο,
ποῦ δὲν τῶχα σὲ χρόνια παλαιά,
εἰς τὸν ἓνα χορὸ καί 'στὸν ἄλλο
σάν νά πέρνω μισθὸ Βασιληᾶ,
γιὰ νά πιᾶσῃ μανία κι' ἐμὲ
μὲ τοῦ Κόζεκ τὸ μπάλ-κοστοῦμ,
τέτοια λύσσα βεβαίως σημαίνει
ὅτι κἄτι καλὸ μᾶς προσμένει.

Κἂν σ' ἐμᾶς θὰ χαρίσουν τὰ χρέη
δανεισταί τοκογλύφοι κι' Ἑβραῖοι,
κἂν οἱ ξένοι 'στους νέους ἀγῶνας
μὲ τὸ στόμ' ἀνοικτὸ θ' ἀπομείνουν,
κἂν ἀπόπατοι κι' ἄλλοι θὰ γίνουν
'στους πολλοὺς τῆς Ἀθήνας κοπρῶνας,
κἂν θὰ δρᾶσουν στρατοὶ μας καί στόλοι,
κἂν θὰ πάρωμ' ἐφέτος τὴν Πόλι.

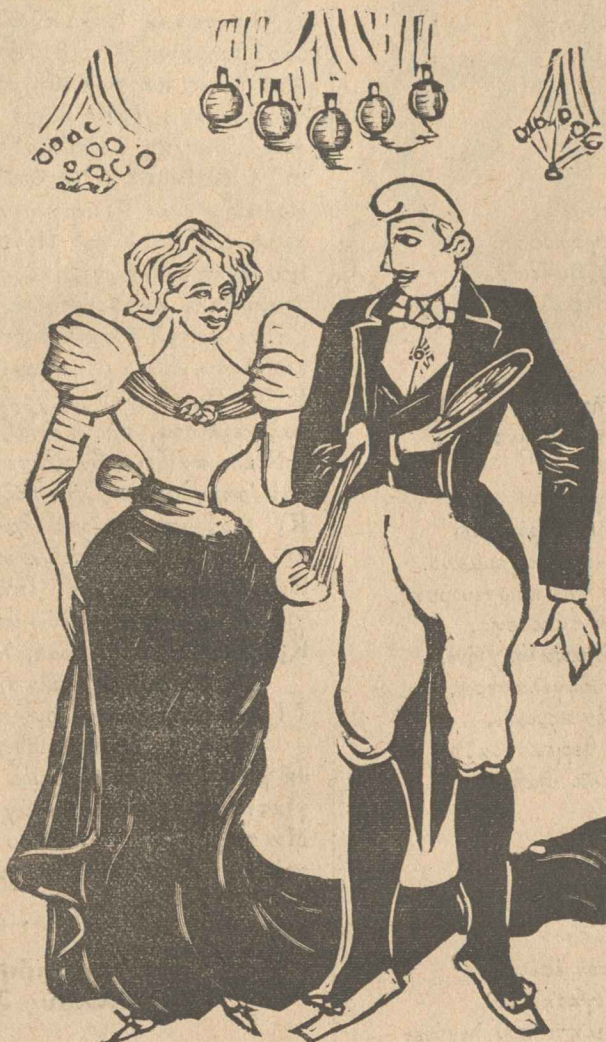
Λοιπὸν ποῦ λές ἐπήγαμε 'στοῦ Κόζεκ τὸν χορὸ
καί μασκαράδων ἴδαμε τρικούβεργο σωρό,
ἐκεῖ κι' ἀρχαῖος Ἑνετός, Ψαράς καί Πιερότος,
ἐκεῖ καί βόμβοι συνεχεῖς ὡσάν σφηκοφωληθᾶς,
προσῆλθε δὲ καί τῶν Ρωμηῶν Γεώργιος ὁ πρῶτος
μαζί μὲ τὴν φαμήλια του ντυμένους Βασιληᾶς.

Ἐκεῖ κι' ὁ κόσμος ὁ λεπτὸς τῶν νέων Ἀθηνῶν,
ποῦ κι' ἂν σὲ φτύσῃ, Περικλῆ, νά τῶχης γιὰ τιμὴ σου,
ἐκεῖ καί γάμπαις ἀνδρिकाῖς εἰς θέαμα κοινόν,
ποῦ τεταρταίους πυρετοὺς δὲν φέρνουν 'στό κορμὶ σου.

Π.—Μ' ἐλύσσαξες, βρέ Φασουλῆ, μὲ τῶν ἀνδρῶν τὰ σκέλη.
Φ.—Δὲν εἶναι καί μικρὸν νά 'δῇς τῆς γάμπαις τῶν ἐν τῇ
καί δι' αὐτὰς πρὸς τὸ παρὸν
θὰ κάμω λόγον ἐκτενῆ,
ἂν κι' εἶναι κἄπως ὀχληρὸν
εἰς σὲ τὸν γυναικομανῆ.

Μόλις ἐμπῆκ' ἀντίκρυσα τὸν λιγερὸ Σερπιέρη
μὲ κἄτι γάμπαις σάν χυταῖς, ὅπου δὲν ἔχουν ταῖρι,
μὰ νά 'μπροστά κι' ὁ μυταράς ὁ Ντοῦκας Ντέ-Καντάρας,
ὅπου τὸν λέν Ἑλληνιστὶ καὶ Δούκα τῆς κατάρης,
μὲ κἄτι σκέλη πιὸ λιγνὰ κι' ἀπὸ κονδυλοφόρους,
καί συζητήσεις ἡκουες πολλὰς καί διατόρους,
ἐγὼ δὲ, φίλε Περικλῆ, φιλόσοφος ἱππότης,
ἐφώναξα τ' ἀνθρώπινα πῶς εἶναι ματαιότης
ὅσο κι' ἂν δὲν συγκρίνεται, ὅσο κι' ἂν διαφέρει
τοῦ Ντεκαντάρας τὸ μερί κι' ἐκείνο τοῦ Σερπιέρη.
Βλέπω τὴν οἰκοδόσποιαν μεγάλῃν Μαρκησίαν,
κομματὶ πρῶτο νοῦμερο κι' ἀπὸ λιανὰ πλουσίαν,
βλέπω καί κάμπουσας Ρωμηαῖς ἀφράταις καί θρεμμέναις,
ὡσάν κι' αὐτὴν ντυμένης,
καί ψιθυρίζω μόνος μου 'στοῦ Κόζεκ τὰ σαλόνια:
«τί Μαρκησίας ἔχουμεν 'στὰ τωρινὰ μας χρόνια
καί πόσον αἶμα κυανοῦν 'στὰς φλέβας ὧν ρεῖ,
κι' ἐν τούτοις μᾶς ἐρήμαξαν ἡ πείνα καί τὰ χρέη».

Βλέπω λουλούδια καί φτερά,
βλέπω καί κάθε μασκαρά,

βλέπω καί κάθε μασκαροῦ
τοῦ μασκαρένιου μας καιροῦ.

Στριμνόμεναι μὲς 'στό σωρὸ καὶ δὸς του πύξ καὶ λάξ,
νά κι' ἓνας ἐξυπνος ἐδῶ, νά κι' ἓνας ἄλλος βλάξ,
ἰδοὺ καὶ μάτια φλογερά, ἰδοὺ καὶ μάτια κρύα,
νά κι' ἓνας χωρικός Μπρετόν, ὠραίος ὡς ὁ Πάρις,
ἰδοὺ καὶ σὺ, βρέ Περικλῆ, ἂν ἦσουνα κυρία
βεβαίως ἦθες γι' αὐτὸν 'στὸν μπάλο νά κρεπάρης.
'Οτὲ παγώνω καὶ ριγῶ κι' ὅτ' ἐμὲ φλέγει πῦρ,
κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νά 'πῶ γιὰ τοῦτο τὸ μπαλέτο,
αὐτῶ καί τὴν Πριγκήπισσαν Μαρίαν μας Ἀ μ π ι ρ
κι' ἂς πάῃ τὸ παλῆμαμπλο φωνάζω, Περικλέτο.

Μὰ βλέπω σάν Κινέζα τὴν Μπουρέ,
γλυκεῖα καθὼς σπανίαι μὲ πουρέ,
καὶ ξεφυσοῦν ἡ δύο μου ρουθούνας
καὶ νοιώθω σάν φαγούρα 'στὴν πατοῦνα μου,
βλέπω καί τῆς Ὀνοῦ τῆς παπαρούνας,
κι' ὅλαις ἡ παπαρούνας παπαρούνα μου,

Καὶ μὲς 'στ' Ἀποκρητικά φορέματα καὶ φράκα
νὰ καὶ σπαθᾶτοι πάμπολλοι κομψότητος σπανίας
μὲ τῆς σπαλέταις τῆς χρυσαῖς καί μὲ τὴν σακαράκα,
τὸ συμβολὸν τὸ κοπτερὸν εἰρήνης αἰωνίας.

Βασιλεὺς χορευτῆς προηγείται
τοῦ σκιρτῶντος ἐκείνου χοροῦ,
καί μὲ βλέμματ' ἀνδρὸς τολμηροῦ
πρὸς στρόβιλους κινεῖται.

Τὰ παιδιὰ του, τοῦ Θρόνου τὰ κρίνα,
ποῦ μὲ σκέψεις ἔμπνουν καὶ κοιμούνται,
μὲ τὰ κόκκινα φράκα κι' ἐκεῖνα
τὸν μπαμπᾶ των μιμοῦνται.

Σεῖληνὸι στρόβιλοι καὶ Φαῦνοι
καί μὲ νάζια καὶ πάσσα σειστὰ
μασκαράδων χορὸς παρελαύνει
'στὸν κλεινὸν Βασιλέα 'μπροστά.

Ἐμπροστά του διαβαίνει κι' ἡ Ψάρα
καὶ κραυγάζουν ποικίλαι φωναί:
«χαῖρε χαῖρε καὶ πάντα καὶ τώρα,
Βασιλεῦ μασκαράδων κλεινέ.»

Κι' ἐνθ' κόσμος μουρλὸς τριγυρίζει
καὶ πρὸς κόμους ἀρχαίους πετῶ,
μὰ Μιυῶν περὶ κάλλους ἐρίζει
μὲ κυρίαν Μπερζέρο τοῦ Βατῶ.

Ὡ χαρά καὶ γιὰ 'μένα τρελλή,
 ποῦ 'στὸ μέσον τοιούτων ὁμίλων
 ἐρωτοῦσα μὲ χάξι πολὺ
 ποῖα τῆς ἐρίδος εἶναι τὸ μῆλον.

Μὲ λονγὸν καὶ τὰς δύο κυττῶ
 καὶ φωνάζουν μικροὶ καὶ μεγάλοι :
 « πῶς ἀφίνεις, Μπερζέο τοῦ Βαττώ,
 ἢ Μινιῶν τὰ γυαλιὰ νὰ σοῦ βάλῃ ; »

Π. — Αὐτά, μωρέ, τὰ Γαλλικὰ ποῦ 'πῆγες καὶ τὰ 'βρήκες ;
 Φ. — Ἐσὺ 'στὸν κόσμον τὸν καλὸ ἀκόμη δὲν ἐμπῆκες,
 ὅμως ἐγώ, τὸ κόσμημα τῶν νέων Ἀθηνῶν,
 ποῦ πάντ' ἀνακατεύομαι μετὰ τῶν εὐγενῶν,
 θὰ μάθω γλώσσαις, Περικλῆ, καὶ μὲ τὸ παραπάνω
 καὶ 'στοὺς Ἀγῶνας ἴσως 'δῆς καὶ 'ἐμένα Δραγουμάνο.
 Ἄλλ' ἄκου καὶ ἄλλα Γαλλικὰ, πομπὴ τῆς πρωτεύουσας,
 ποῦ πιθανὸν 'στὸν βίον σου ποτὲ νὰ μὴν ἀκούσης.
 Ἰδοὺ καὶ μία μπουλ ντὲ νέζ, ἤγουν μὴ μπάλα χιόνι,
 καὶ ἐγὼ τῆς εἶπα « τζόγια μου καὶ καρδογελάστρα,
 μὲ τέτοια χιόνια σὰν καὶ σὲ κανέναν δὲν κρύνει,
 ἐσ' εἶσαι φοῦρνος, κάμιнос, καλοριφέρ, θερμάστρα. »
 Σαλτάρει καὶ ἓνας Διάβολος μὲς 'στὰλλα διαβολάκια,
 ποῦ τριγυροῦν τὸ Στέμμα,
 πετᾷ καὶ μία Πιερέτ μὲ κάτι μαγουλάκια,
 ποῦ σταίζουν ρόδων αἷμα.
 Ἄλλ' ἀντικρύζω, Περικλῆ, μὲς 'στὸν σωρὸν ἐκεῖνον
 καὶ κάποιον Ἀρλεκίνον,
 ὅπου καὶ ἂν ἦσαν Βασιλεὺς τοῦλάχιστον ἐφέτος
 'μποροῦσες γιὰ χατῆρι τοῦ νὰ γίνης Ριγκολέτος.
 Μὰ νὰ καὶ μὴ Μαντὰμ Σὰν Ζὲν μὲ μάτι ποῦ λιγόνει
 καὶ μὴν οὐρὰ τρομακτικὴ σὰν νάτανε παγῶνι.
 Πηδᾷ καὶ μὴ Ντιρεκτουάρ μὲ φτερωτὸ καπέλο,
 ποῦ 'στὰ φτερά της 'σῆκωσε πολλῶν γαμβρῶν τσερβέλο.
 Ποῦ νὰ σοῦ λέγω Γαλλιστὶ τὸ τεῖδα καὶ δὲν εἶδα ;
 πλὴν διακρίνω, Περικλῆ, καὶ μίαν Ἑλβετίδα,
 ποῦ μένουν ἀμασκάρευτα τάρχοντικά της κάλλη
 ὅ,τι κοστοῦμ καὶ ἂν βάλῃ.
 Νὰ καὶ ἓνας ἥλιος παρεκεῖ
 μὲ φῶς θαμβόνον καὶ γλυκύ,

καὶ ὅποτε τὰς ἀκτῖνας τοῦ πλουσίως ἀντηνάκλα
 ἢ μούρη μου 'πρασίניζε 'στὸ φῶς τοῦ σὰν ἀντράκλα.
 Π. — Πῆγα καὶ ἐγὼ 'στοῦ Παρνάσσου τὸν μπάλο βιαστικός
 καὶ εἶδα τὸν Βασιλέα μας οἰκογενειακῶς,
 καὶ πλησιάσας, Φασουλῆ, 'στὸν Ἀνακτα ταχύς
 τοῦ λέγω « ποῖα σύμπτωσης μεγάλη καὶ εὐτυχῆς
 νὰ σὰς εὐρίσκω 'στοὺς χοροὺς καὶ ἐφέτος τακτικά »,
 καὶ ὁ κύριός μοι Βασιλεὺς ἐγέλασε γλυκά,
 καὶ ἔλαβε καὶ συνέντευξιν μὲ τὸν Μελαχροινόν,
 τὸν ἐφευρέτην λέξεων καθὼς καὶ μηχανῶν,
 ποῦ παρευρίσκετο καὶ αὐτὸς μὲ χύσιν εὐγλωττίας
 τὰ ντεκολτέ τῶν γυναικῶν καλῶν γυμνοπλατίας,
 χειροκαλύπτρας ὃ' εὐφῶδες ὠνόμασε τὰ γάντια,
 καὶ ὁ Δήμαρχος Καλλιφρονᾷς 'στὴν πόσση θυμηδία
 ἔλεγε 'στὸν Διάδοχον τοῦ Δήμου τὴν κατάντια
 καὶ μετ' αὐτοῦ περὶ χρεῶν ὠμίλει κατ' ἰδίαν,
 ἐκεῖνον δὲ κατέλαβε συγκίνησις πολλή
 καὶ μόνο ποῦ δὲν ἔκλαψε, καὶ μένε Φασουλῆ.
 Οἱ καββαλιέροι 'χάσκανε, τὰ θηλυκὰ 'πιπίνιζαν,
 καὶ εἶδα τὴν νύμφην Καλυψὼ μαζί μὲ τὴν Ἀρέθουσαν,
 τοῦ Μίχιου δὲ τὰ μάγουλα σὰν φράουλες 'κοκκίνιζαν,
 ἂν καὶ ἓνα ψῦχος παγερὸν διέτρεχε τὴν αἵθουσαν,

καὶ ἐπάγωναν 'στάς αὖρας τοῦ καὶ χεῖρες μου καὶ
 ὅπου θαρροῦσα 'στὸ βουνὸ τοῦ Παρνάσσου πῶς εἴμα
 Καὶ τέλος πάντων εὐχῆς τοῦ μπάλου μουσικῆς
 τῆς φτέρνας ἐγαργάλισε τῆς καθε πεταλούδας,
 ἀλλ' ὅμως καὶ ἐκ τῶν Ὑπουργῶν παρήσαν μερικὰ
 καὶ ὁ κοσμηθεὶς δι' ἄετῶν τοῦ Χαμμερστάιν Γιο
 Κ1' εἶδα τοὺς ἰδίους χορευτὰς, καὶ εἶδα τῆς ἰδίας
 καὶ ὁ τοῦ Συλλόγου Πρόεδρος 'πῆγε νὰ παίξῃ
 ὁπότεν ἡ Πολίτενα, κοκκίνα Προεδρίνα,
 'σηκώθηκε καμαρωτὴ νὰ σύρῃ τὸν συρτό...
 βάλτε φωτὰ 'στὰ τόπια μας, βαρεῖτε τὰ κλαρίνα,
 κορδῶσου, δόλμο μου κορμί, ποῦ 'ζάρωσες κυρτό.
 Κ1' ἡ Προεδρίνα τὸν χορὸ 'βαστοῦσε μὴ χαρὰ
 καὶ γειὰ σου, τῆς ἐφώναζαν, λεβέντισσα κυρά,
 ὁ Νίκος παίζει σοβαρὸς τεσσάρια καὶ πεντάρια
 καὶ 'στῆς Μαρίας τὴν ποδιὰ σφάζονται παλληκάρια.
 Κ1' ἓνας μπαρμπέρης ἐξαφνα ἐφάνη μὲς 'στ' ἀσκήν
 καὶ ἐγὼ μὲ μύτη ποῦ φυσᾷ σὰν νάναι καραμούζα
 ἰδιαίτερως, Φασουλῆ, ἐπῆρα τὸν μπαρμπέρη
 γιὰ νὰ μοῦ βάλῃ 'πίσω μου καμμιὰ κορφή βεντούζα.
 Κ1' ὁ μπάλος ἐτελειώσε, λὰ μουζικὰ φινίτο,
 ἀκίνητῃ πᾶν σκέλος,
 ἔ! καὶ τοῦ χρόνου, βρὲ παιδιὰ, τοῦ Παρνάσσου
 καὶ ἀπεφασίσθη τέλος
 νὰ γίνῃ δεύτερος χορὸς μὲ κάπαις καὶ βελέντζαις
 γιὰτὶ μὰς ἐξεπάτωσαν ἀχρεΐαις ἱμνωμέντζαις.
 Μὰ τώρα μὲ τὸ ξύλο 'μου καὶ ἐγὼ θὰ ξεθυμᾶνω
 γιὰ τὰ βαθεῖα τὰ Γαλλικὰ, ποῦ μούπες παραπάνω

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Στοῦ Ἀντωνάδου τρέχετε τὸ θαυμαστὸν κουρεῖον,
 εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν, 'στὸ θέατρον τοῦ Τόχου,
 ποῦ λέγεται τὸ κάλλιστον ἐκ τῶν κομμωτηρίων
 καὶ σαπουνάδας πώποτε δὲν σὰς προσβάλλει βόγα.
 Ἐκεῖ κολόγια ντιστεγκέ, τὸ πᾶν κομψὸν καὶ εὐδαί,
 ἐκεῖ ρευστὸν ἀλάνθαστον καὶ ἀντιπιτυρώδες,
 ἐκεῖ καὶ κόψιμο μαλλιῶν καὶ ξούρισμα φτηνὸ,
 καὶ ὅλοι κουρεῖο σήμερα τὸ λέν Παρισινό.

Ἐκεῖνο τὸ Κατάστημα Βασίλη τοῦ Κασδόνου,
 ὅπου 'στὸ σπῆτι 'βρίσκεται τῶν Λάμπρων ἀπακάτω,
 εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβόνει
 καὶ μὲ στολίδια χίλια δὴ φεγγαβολεῖ γεμάτο.
 Κ1' ἂν γελασθῇς 'στὸ διάβα σου ἀπέξω νὰ περάσῃς
 ἀμέσως μέσα θὰ 'βρεθῇς καὶ κατὶ θ' ἀγοράσῃς,
 καὶ ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης
 τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πρᾶγμα δὲν θὰ πάρῃς.
 Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸ, γιὰτ' εἶναι κρίμα καὶ ἄδικον
 ἀπέξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελάδικο.

'Στοῦ γνωστοῦ Κανελλοπούλου τὸ βαρβάτο μαγαζὶ,
 εἰς τὸ Λαυρόν δηλονότι, στέκουν ὅλοι σὰν χαῖροι,
 καὶ κυττάζουν καὶ κυττάζουν μὲ δῶα μάτια σὰν γαῖα
 τόσα λούσα, τόσα δῶρα, ποῦ σαλεύουν κάθε εἶδα.
 Μὰ τί Λαυρόν εἶναι τοῦτο!... μπαίνει σ' ὅλον τὸ ρουτίον
 'βρίσκεις ὅμως καὶ μὴ λάμπα, ποῦ τὴν λένε Μιλλοῦν...
 καὶ τί λάμπα μαγαζὶ!...
 καὶ δὲν σβύνει τᾶσπο φῶς της, πῶναι σὰν ἡλεκτρικὴ,
 καὶ οὔτε πυρκαγιά φοβάσαι καὶ κανένα ξαφνικό.